Ронила сльози у чистім полі,
Стікала кров'ю у темнім гаї,
Несла в неволі нестерпні болі,
В труні лежала — і оживає!

Ти простягала пожовклу руку,
Благословляла синів на битву,
Як вража сила, мов крук по круку,
Ішла на дику свою ловитву.

Високе серце назустріч звіру,
Назустріч кату — огонь розплати,
У дні, як ночі,— нетлінну віру
Ти зберігала, скорботна мати.

Радій же нині, о всеблагая,
Клечальним зіллям квітчай оселю:
Заржали коні у темнім гаї,
В стремена дзвонять сини веселі!

1945